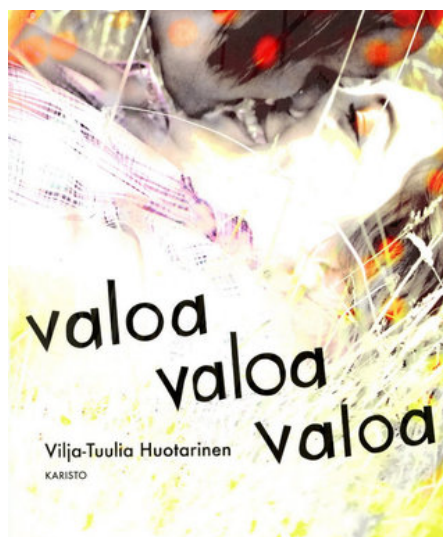

Valoa valoa valoa

Vilja-Tuulia Huotarinen

Download now

Read Online ➞

Valoa valoa valoa

Vilja-Tuulia Huotarinen

Valoa valoa valoa Vilja-Tuulia Huotarinen

Mistä muusta voi kirjoittaa kuin kuolemasta tai rakkaudesta? Kirjan kertoja on 14-vuotias Mariia Ovaskainen, joka vihaa kirjoittamista. Silti hänen on kerrottava meille tarina vuodelta 1986, jolloin räjähti sekä Tshernobyl että Mariian tajunta. Kaikki alkoi, kun Mimi kohtasi Mariian uimarannalla ja kysyi: ”Voisitko sinä näyttellä ystävääni?”

Vilja-Tuulia Huotarisen uutuus on rosoinen rakkaustarina seksuaalisuuden puhkeamisesta ja neljätoistavuotiaana tehdyistä mahdottomista valinnoista. Mariian kertomuksen kipeät teemat tulevat lukijan silmille sekä hämmäntävän suoraan että rivien välistä ja koettelevat tarinan kertomisen rajoja.

Valoa valoa valoa Details

Date : Published August 2011 by Karisto

ISBN :

Author : Vilja-Tuulia Huotarinen

Format : Paperback 175 pages

Genre : Young Adult, European Literature, Finnish Literature, Lgbt, Glbt, Queer

 [Download Valoa valoa valoa ...pdf](#)

 [Read Online Valoa valoa valoa ...pdf](#)

Download and Read Free Online Valoa valoa valoa Vilja-Tuulia Huotarinen

From Reader Review Valoa valoa valoa for online ebook

Katri Alatalo says

Moni on näköjään tykännyt tarinasta mutta kirjoitustyyli on tökkinyt. Minulla homma sitten meni ehkä päinvastoin. Olen pitänyt Huotarisen runoista, ja minusta oli tosi virkistävää lukea nuortenromaani, jossa leikitellään kielellä ja kerronnalla näin ja tuodaan ikään kuin vaivihkaa romaaniin mukaan myös runoa. Nimenomaan tyyli ja hieman erikoisempi kerrontaratkaisu veivät minut mennessään.

Tarina taas olisi varmaan kolahtanut minuun kovemmin, jos olisin ollut "oikeassa iässä". Surullinen rakkaustarina. "Ongelmanuori", jolla menee huonosti koulussa ja kotona. Onhan näitä nähty, eli tarinan osalta tämä ei minusta ollut NIIN uutta ja ihmeellistä.

Mutta ehdottomasti sellainen kirja, jota suosittelisin esim. yläkouluikäisille lukijoille!

Niina says

Vilja Tuulia Huotarisen Finlandia Juniorilla palkittu Valoa valoa valoa kiinnosti kahdesta syystä, ensinnäkin 1986 on syntymävuoteni ja toiseksi se kertoo sateenkaarinuorista.

Valoa valoa valoa. Siinä kaikki mitä tuli mieleeni kun näin Mimin ensimmäisen kerran (s. 11)

Tarina kerrotaan 14-vuotiaan Mariia Ovaskaisen kirjoittamana. Kirja kertoo kesästä 186, jolloin hän rakastuu Mimiin ja Tšernobyl on juuri räjähtänyt. Säteileviä hiukkasia ja säteilevää rakkautta. Mimi asuu talossa nimeltään Seka-Sorto. Hänen äitinsä on kuollut tytön ollessa pieni, mutta Mimi käy edelleen tapaamassa tätä Ulla-Kolla. Tulee mieleen Ruusun aika tv-sarja.

Onkohan mitään tässä maailmassa kontrolloitu niin paljon kuin tyttöjen seksuaalisuutta? (s. 58)

Teos on hyvin nopealukuinen, sillä Huotarinen on kirjoittanut teokseensa lyhyitä lukuja todennäköisesti näin houkutellakseen vähemmän lukevat nuoretkin tarttumaan teokseen ja sen vuoksi teos oli hyvä valinta lukumaratonillekin. Hän jopa sivulla 19 toteaa Mariian kautta: "Pitäkää silti tauko ennen kuin jatkatte seuraavaan lukuun. Silmäthän tässä rasittuvat."

Jokaisen kappaleen kaksi ensimmäistä sanaa on kirjoitettu suuraakkosilla, tyylikeino, johon melko pian tottuu. Mariian tapa kommentoida toistuvasti "Hyvät lukijat" ja muutoinkin osoittaa sananasa lukijalle töksähtivät silmään. Neljännen seinän rikkominen sekä päiväkirjamainen puhuttelu ovat välillä hyvinkin viihdyttäviä tehokeinoja, jos ne osaa kirjoittaa hyvin. Tässä se vain pysäytti lukuflown.

Mistä muusta voi kirjoittaa kuin rakkaudesta tai kuolemasta? (s. 52)

Harmillisesti kirja ei häikäissyt minua, vaikka se ihan sujuvahko lukukokemus onkin. En osaa sanoa, mikä teoksessa erityisesti vaikutti siihen, ettei lukukokemukseni ollut tätä onnistuneempi, se kuuluisa "jokin" vaan jäi puuttumaan. Teoksen tärkeä sanoma on, että "ketään ei pitäisi suojella rakkaudelta".

Onnettomin loppu ei ole se jossa kaikki kuolevat.

Onnettomin loppu on se jossa vain yksi jää eloon. (s. 164)

Niina says

I liked the story, I fell in love with the image painted in my mind of Mimi, one of the very main characters of the book, with her eyes like lighthouses and electric hair and overall habitus. In some parts I enjoyed the authors poetic choices and ways highly, there are some quotes so good they deserve to be called memorable and remembered for days days days. The reader was made an active participant by the narrator actively speaking straight at them, asking questions and pointing out things, leaving parts open for them to fill. This could certainly have helped to feel like one was part of the story, if only I had wanted to.

Then what made me dislike this? Other choices the author made, unnecessary usage of caps lock (which always makes me scream words inside my head because that's obviously how words emphasized in that way are supposed to be read, right) and the narrator acting like a horrible storyteller, making both the author and the character get really annoying and overdone in my books. At parts I really wanted to toss the book away and thought I wouldn't read it to end, but then I remembered I wanted to hear the story and sat back on my hands to bite my tongue. The sad thing with this book is, I really wanted to like it, even though I thought I wouldn't be able. I was proven correct, the annoyance was simply too much.

Cami says

Ehkäpä upein kirja, jonka olen koskaan lukenut. Tämä Finlandia Juniorillakin palkittu teos tempaisi mukaansa heti ensimmäiseltä sivulta, enkä malttanut pitää yhtäkään taukoa - ahmaisin sen yhdeltä istumalta. Kahden 14-vuotiaan tytön, Mariian ja Mimin rakkaustarina on surullinen ja kaunis. Teknisesti kirja ulottuu myöskin korkealle. On ollut vaikeaa löytää laadukasta ja kekseliästä suomenkielistä runoproosaa, siksi olen lähestulkoon kokonaan siirtynyt lukemaan lähinnä runoteoksia. Kun vihdoinkin löysin tämän kyseisen kirjan, niin pääsin käsiksi "koko pakettiin."

Kieltä käytetään rikkaasti; yhdestä pätkästä on esimerkiksi rytmityksen vuoksi poistettu pilkut ja tämä toimii täydellisesti. Tekstin ollessa runollista jo valmiiksi, mukaan on myös upotettu runoja ja pariin kohtaan on jätetty tyhjää tilaa, jotta lukija voisi itse täydentää niitä. Kappaleet ovat lyhyitä. Räjähdyksimäisen vimmainen rytmi tulee monella tapaa läpi tekstistä. Kertojaratkaisu oli mielestäni myös piristävän fiksu; Huotarinen on antanut Mariialle äänen. Mariia ottaa kontaktia lukijoihin suoraan, kommentoi sekä pohtii kertomaansa.

Kirjaa lukiessa monesta kohdasta tuli fiilis, että juuri noinhan se menee. Rakkaudenkohteen edessä seisossa tilannetta kuvataan "sarjatulena valoa valoa valoa." Moni muukin kohta jäi hyvin mieleen, esimerkiksi isän ja äidin riidellessä "heidän sydämensä ylikuumenivat" sekä kuvaus Mimistä "takki auki, sydän auki".

Metafiktiivinen kerronta, arkinen lyyrisyys, räjähtyksen vimmaisuus, viiltävyys ja symbolismi - se tekee mielestäni teoksesta hienon.

Itse ostin tämän alunperin joululahjaksi ystävälleni, ajattelin vaan hieman vilkaista ennen paketoitua. Epäroin hieman, nuortenromaani -lokeron takia, se oli kuitenkin täysin turhaa. No, loppuviimein pakettiin ja ystäväälle kyseinen kappale päättyi. Suuntasin kuitenkin kirjakaupoille uudestaan heti pyhien päätyttyä. Sen verran suuren jäljen "Valoa valoa valoa" jätti, ja ensimmäisen lukukerran jälkeen siihen on tullutkin palattua jo uudelleen.

iixo says

Olisin halunnut lukea tämän tarinan kirjoitettuna eri tavalla. Tiesin sen jo kirjaa kirjastossa selatessani.

Vaikka romaani lopulta ylsi koskettamaan, oli vaikea antaa itsensä tuntea mitään sen kautta teennäisen kirjoitustyylin pysyessä lukukokemuksen pinnalla.

Kertoja teki jatkuvasti hyvin selväksi, että tätä tarinaa kirjoittaa Maaria Ovaskainen, joka ei ole kirjailija, höystettynä kommenteilla siitä millä tavalla *hyvät lukijat* on opetettu kirjoittamaan - aivan kuin Huotarinen haluaisi korostaa omaa erinomaisuuttaan vähintään yhtä paljon kuin kertoa tarinansa. Ongelmalliseksi koin myös sen, että vaikka kertoja tiedostaa kirjoittavansa 1980-luvusta 2000-luvun yleisölle - ja luo näin ynnä muin keinoin etäisyyttä kertomuksen tapahtuma-aikaan - vaikuttaa että tämän äänestä on yritetty tehdä sen 14-vuotiaan ääni, joka päähenkilö on kertomuksen tapahtumahetkellä. Lopputuloksena on nuortenkirjoissa ikävän yleinen alentuvan naivistinen tyyli.

Olisin halunnut lukea tämän tarinan. En ollut tyytyväinen tähän romaaniin.

Siiri says

"Kyllä minä uskon että kirjoituskursseilla teitä varoitetaan tällaisista aiheista!

Kursseilla kehoitetaan välttämään valveunia ja harhoja.

Täytyy kirjoittaa siitä mitä tapahtuu todella. Jos kärppä juoksee liiteriin, teepä siitä tarina! Tai kaupungin liikelaiteksesta!

Minä en tiedä mitä sanoa sellaisten kirjoituskurssien opettajille.

Mutta koettakaa joskus kirjoittaa pää alaspäin sängynlaidalta roikkuen.

Kun verta pakkautuu päähän tarpeeksi niin paine nousee.

Se kärppä muuttuu punaiseksi."

Huotarisen runoromaani käsittelee tuskaisia teemoja: rakkautta, kuolemaa, nuoruutta ja kirjoittamista. Teos on tuore ja miellyttävä lukea. Sen pirstaleinen olemus on muisti ja ajatusmaailma ja nuoruus. Sen runoisuus antaa lukijalle tilaa ajatella. Se puhuttelee lukijaa PALJON: "Hyvät lukijat!"

Romaanin kertoja on samastuttava kaikessa inhimillisyydessään ja nuori kaikessa rakkaudessaan elämää kohtaan. Hänellä on hyvä elämä. Vai onko.

Onko e l ä m ä

mitään

luokiteltavaa

?!

vai vain

valoa valoa valoa

Pidin tästä kirjasta valtavasti. Se ei päästä lukijaa helpolla, vaan leikittelee tarinan ja runon monilla tasoilla konkreettisesti ja AVAIMIA jaellen. Kirjallisuustieteilijä löytäisi tästä aika monta sisäiskertojaa ja -lukijaa. Jos haluaisi, tästä kirjasta voisi piirtää aarrekartan, joka ei milloinkaan päättyisi. Ja silti kaikilla tarinoilla on loppu.

BUMMMM!

Mintti says

Kirja kertoo kahden tytön rakkaustarinan, se on eteerisesti kirjoitettu, ilmavasti. Kaunista rakkautta rujossa ja vähemmän kauniissa maailmassa. Liikutti ja kosketi.

Maarit says

Valoa valoa valoa (2011) on kertomus vuoden 1986 kesästä, rakkaudesta, surusta ja ennen kaikkea kahden neljätoistavuotiaan tytön elämistä. Mariaa ja Mimi, kuin paita ja peppu, kummallakin omat huolensa, toisella suuremmat kuin toisella, mutta rakkautta erityisesti Mariialla. Rakkaus ei kuitenkaan aina voita, vaan se myös häviää joskus.

Kokonaisuutena jäi hieman ristiriitainen tunne tästä romaanista. Alussa kerronnan hitaus ja outo kirjoitustyyli häiritsivät niin paljon, että kirja meinasi jäädä tälläkin kertaa kesken (yritin lukea tätä ensimmäisen kerran vuonna 2012, ei uponnut minuun silloin). Pääsin kuitenkin alun ylitse ja tarina alkoi sen jälkeen etenemään rivakammin, vaikka selkeyttä siihen ei kauheasti tullut. Paljon asioita sai tulkita rivien välistä, toiset asiat taas olivat selkeästi näkyvissä, kuten loppuratkaisu. Vaikka tarina on kaunis ja surullinen, ei tämä kuitenkaan ole ihan minun makuuni oleva kirja lähinnä kirjoitustyylin takia. Sen vuoksi annan tälle kirjalle vain 2 tähteä.

Heidi says

2,5 tähteä

Mariia kirjoittaa hänen ja Mimin rakkaustarinan, joka alkaa kesällä 1986, Tshernobylin ydinvoimalaonnettomuuden jälkeen. (Silloin kun Tshernobyli räjähti, minä olin mistään mitään tietämätön kuusivuotias. Vanhempani pitivät minut uutispimennossa, sillä minä en muista mitään kyseisestä tapauksesta - hyvä niin, sillä eihän lapsen tarvitse tuollaisia mietteitä.)

Se että joku odottaa puhelinsoittoa ei ole tapahtuma eikä mikään.
Siitä ei riitä kirjoitettavaa kovin pitkäksi aikaa.
Vain tyhjiä minuutteja. (s. 50)

Mariian ja Mimin välillä on vallinnut tähän kesään saakka pyhä viha, sillä Mariia on levittänyt koulussa Mimistä vääriä totuuksia. Kun Mimi pyytää Mariiaa näyttelemään hänen ystäväänsä isoäidilleen, Mariia ei epäröi. Hän nimittäin ei voi vastustaa valoa, joka tytöstä säteilee, eikä hänen pohjattoman surullisia silmiään. Mariian ja Mimin suhde on täynnä iloa, mutta myös surua - Mimin elämässä on sattunut paljon ikäviä asioita, eikä elämä Kylli-tädin huomassakaan, Seka-Sorroksi nimeämässä talossa, ole kovin auvoisaa. Mariia haluaa kuitenkin selvittää Mimin surun, vaikka Mimi ei usko hänen siihen kykenevän.

Minusta tuli kotona yhtä hiljainen kuin talo oli.
Eikä kukaan huomannut muutosta.
Vain joskus isä katsoi minua oudosti.

Kuin hämmästyen jotakin mitä tuli ajatelleeksi.

Mitä isä ajatteli?

Että hänen lapsellaan oli elämänsä niin kuin lyhtykaloillakin? Oma valonsa? (s. 66)

Mariian ja Mimin välejä hiertää se, ettei Mariia voi viedä rakastaan kotiinsa. Mariian vanhemmat eivät hyväksy itsemurhaperheen tyttöä, jonka on huhuttu käyttävän huumeita. Mariian perheessä hyssytellään asioita, vaikka tyttö haluaisi kotiinsa enemmän ääntä. Rakastuneet tytöt majailevat rannalla ja Seka-Sorrossa, jonka vintillä asuu Ulla Kolla, Mimin kuvittelema äiti. Kun Mimille rakas isoäiti kuolee, hän masentuu eikä halua lähteä kouluun. Mariia on neuvoton, sillä hän haluaisi auttaa rakastaan, muttei voi. Tarinan loppu on traaginen.

Hyvät lukijat!

Olette jo varmasti arvanneet ettei tämä tarina ole mikään selviytymisopas! (s. 81)

Olisin halunnut pitää enemmän tästä kirjasta, mutta kirjan kerrontatyyli esti sen. Kertoja-Mariia puhuttelee lukijaa tämän tästä ja selostaa kirjoittamisen saloja. Se jostain syystä häiritsee ja ärsyttää minua. Kerronta on muutenkin hyvin vieraannuttavaa ja rikkoo aikajatkumoa niin, etten pääse selvyYTEEN, mitä tapahtui milloinkin. Kirjoitustyylin vuoksi en päässyt kokemaan Mimin ja Mariian rakkautta sellaisena, että se olisi sävyttänyt minua, sillä minä vieraannuin jatkuvasti tarinasta. Pidän kuitenkin siitä, miten tarina kietoutuu Tshernobylin onnettomuuden ympärille ja valo sekä säteily ovat vahvoina symboleina läpi tarinan. Myös 80-luvun henki huokuu mukana.

Heidi Vaattovaara says

Kaunis, runollinen kuvaus kahden murrosikäisen syvästä siteestä.

Lanttunen says

Lukukokemus oli ristiriitainen, kuten usein Huotarisen kirjojen kanssa on ollut. Tarina ja kieli tuntuivat samaan aikaan ihanilta ja ihan typeriltä. Pidin tästä kuitenkin enemmän kuin joistakin muista Huotarisen kirjoista, ja tähän täytyy palata vielä.

Arja-täti says

Oi jos tämä kirja olisi ollut 15 vuotta sitten. Olisin rakastunut täysin. Nyt luin hiukan nostalgisena, toisaalta onnellisena, että nuoruus ei ole muuttunut, vaan se on edelleen tällaista. Tai ainakin nykynuorille kirjoitetaan edelleen tällaista.

Tarina toimii, kaikinpuolin. Kirjaan on helppo tarttua. Helpolla se ei kuitenkaan päästä. Vinkkausta täyttyy pohtia, miten saisi parhaiten esille ne jutut, jotka haluan kertoa. Vinkkausreppuun.

Eli says

Inte helt fångad. Recension på bloggen: <http://elilaserochskriver.se/ljus-och...>

Saana says

Uskomaton. Kipeä. Kaunis.

k says

Tarina hyvä, kirjoitustyyli ärsyttävä. Halusin kovasti tykätä tästä mutta kävi vaan hermoille.
